

Елисавета Багряна

Тихият глас

Отделно от моето, твоето време затече.
По него понесе се твоята ладия бяла.
А моите кораби спряха недвижни, далече,
в мъгливата шир, дето фар не е никога пален.

Какво съм за тебе? Какво е любов? И измама?
Попътния вятър отвя мисълта ти за мене.
От дните, които над мене стовариха камък,
ти бягаш, ти дириш утеха, покой, развлечение...

Не те обвинявам. И няма какво да прощavam.
Аз стигнах до оня велик океан баснословен –
онуй равнодушие, – дето се всичко удавя:
всяко вълнение, всяко страдание ново.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11730>]